

Natalja Ščerba

LUNASTEROVÉ

Krok do prázdna

FRAGMENT

Lunasterové

Krok do prázdná

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

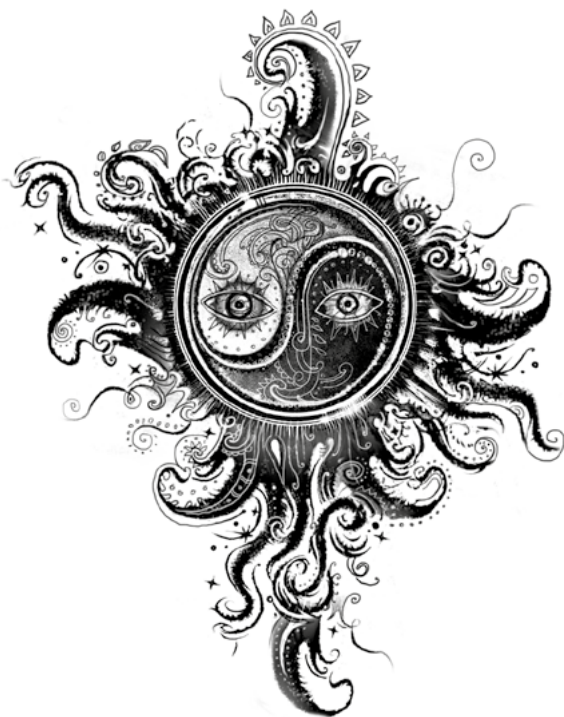
Natalja Ščerba

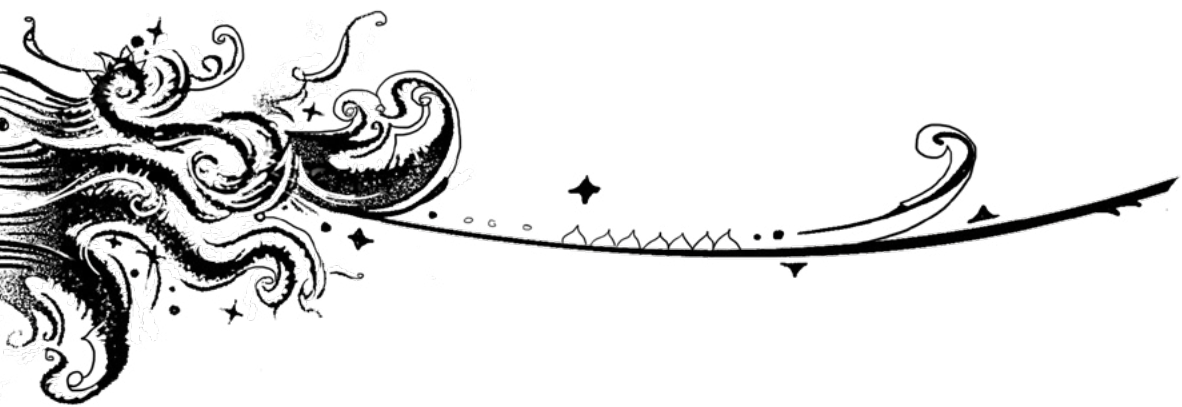
Lunasterové - Krok do prázdná – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

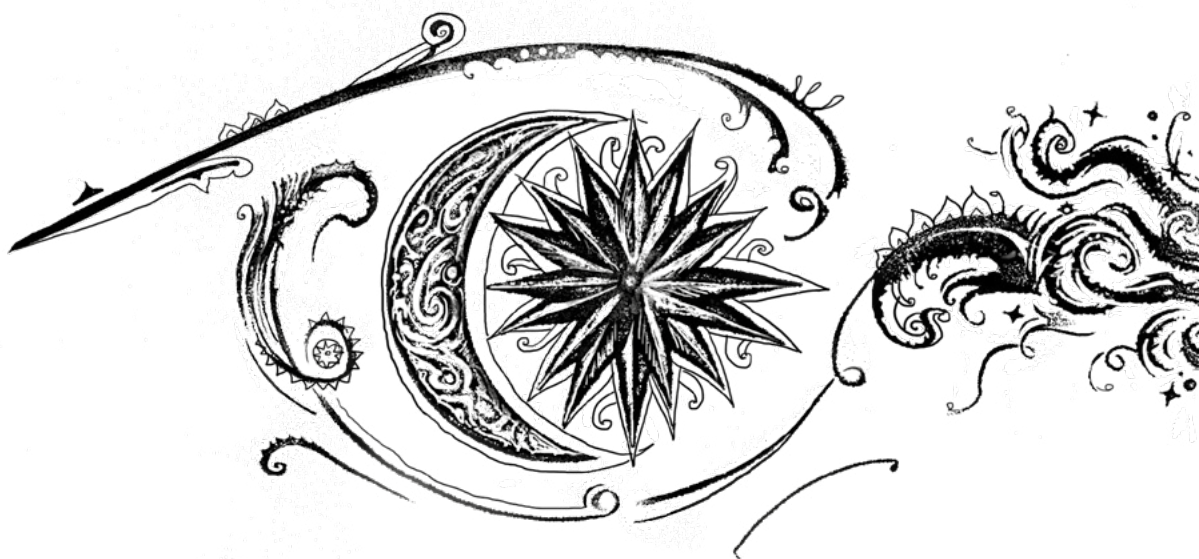
LUNASTEROVÉ

Natalja Ščerba
LUNASTEROVÉ

Krok do prázdna

FRAGMENT

Natalja Ščerba
Lunasterové – Krok do prázdna

Z ruského originálu *Lunastry 3 – Šagi v pustotě*,
vydaného nakladatelstvím Rosman v roce 2021,
přeložila Martina Pálušová.
Ilustrovala Olga Zakis.
Vydalo nakladatelství Fragment v Praze roku 2022
ve společnosti Albatros Media a.s. se sídlem 5. května 22, Praha 4.
Číslo publikace 40 216
Jazyková úprava Jana Olivová
Odpovědná redaktorka Kateřina Voborská
Technická redaktorka Daruše Singerova
Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Albatros Media
1. vydání

Text copyright © Ščerba Natalja, 2021
Translation © Martina Pálušová, 2022
Copyright © ROSMAN, 2021
Cover and layout design by Olga Zakis

Pro čtenáře od 12 let

www.fragment.cz
e-shop: www.albatrosmedia.cz
www.facebook.com/nakladatelstvi.fragment

Cena uvedena výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

ISBN tištěné verze 978-80-253-5919-8
ISBN e-knihy 978-80-253-6013-2 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6014-9 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6012-5 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

FRAGMENT

Nad starodávným světem vycházelo slunce. První paprsky zbarvovaly střechy toho podivuhodného města do červena a do zlata. Ranní světlo vrhalo stříbrné a růžové odlesky na zdobené věže a kopule, zdi z bílého kamene a nádherné zahrady.

Na obloze se vznášel sněhobílý drak připomínající úlomek toho kouzelného města, které jako by vystupovalo z hlubiny pohádkových snů, nebo poutníka připraveného vrátit se do rodného kraje.

Na terase vzdušné besídky z bílého kamene korunující nejvyšší skálu ve městě stáli muž a žena v modro-bílých hávech.

„To je bílý Lunaster,“ pronesl muž ke své společnici. „Silver... O tom není pochyb.“

„Vpustíme ho?“ zeptala se žena. „Letí k nám.“

Muž zavrtěl hlavou: „Ne. Neznáme jeho původ ani jeho předky. Nic o něm nevíme.“

Žena neodpověděla a drak, který si svobodně plachtil za úsvitu na obloze, najednou zmizel.

1. kapitola

Soupeři

*Lunasterové jsou podobní drakům, lidem a hvězdám.
Z Letopisů raných let*

Alex byl naštvaný. Každá hodina ve dvoutvárném údolí přinášela nové útrapy. Paměť se stala nepřítelem. Na první pohled se všechno zdálo být skvělé. Nikdo mu nezakazoval chodit, kam se mu zlíbí. Celé dny se potuloval po táboru, někdy pomáhal nosit zavazadla, která přicházela přes trny, a dokonce instaloval všelijaká zařízení, především kamery a sledovací systémy s dalekým dosahem. Stovky specialistů ze všech koutů planety se chtěly podívat na mramorové věže, které byly největší záhadou dvoutvárného světa.

Všichni měli Alexe za hrdinu. Každou chvíli ho někdo poplácal po zádech a pochválil za jeho vynalézavost a za to, že dokázal Celestinu využít a předat jim souřadnice údolí. A jemu se přitom chtělo vylétnout někam do nebe a ztratit se mezi hvězdami, schovat se ve spásném světle Měsíce, aby mu všichni na Zemi dali pokoj.

Nejvíce ho přitom mučil otec. Nutil ho pořád dokola vyprávět nejrozličnějším lidem o obřadu Tima Kňazeva, jak šli nahoru, co si vykládali, proč se pohádali. Alex nic nezatajil, vyprávěl všechno popravdě, dokonce i o tom, že Kňazevovi rozbil nějakou lahvičku, a ten se děsně rozčílil. Alexovi neuniklo, že si při tom madam vyměnily takový zvláštní pohled, ale ostatní zajímalo hlavně to, jak vypadalo to stříbrno-bílé monstrum. Ptali se na to, jaký mělo ocas, křídla, hřebínek a tvar hlavy. Ale Alex si pamatoval jen oslnivou spirálu pod kopulí jeskyně zalité měsíčním světlem. A divoký nesnesitelný pocit hrůzy a bezmoci vyvolaný střetem s prvním skutečným nebezpečím v životě.

Na otcův příkaz poslušně opakoval zážitek z nešťastného obřadu a pokaždé v duchu tu stříbrnou bestii zabil, rozdrtil jí kostěný hřebínek, křídla rozsápal na cáry a do poslední šupiny ji zadupal do kamenné země jeskyně.

Hněv se v něm vzdouval ve vlnách a přerůstal do ničivého tsunami, které smetlo vše, co mu stálo v cestě, a dovedlo ho až k bílým věžím. Alex věděl, že za tou kamennou bránou ho čeká skutečný nepřítel. Ten, kterého ještě úplně nepoznal. Nevěřil své intuici... Sám si ho vychoval.

S Celestinou se ani nepokoušel promluvit. Za prvé bylo skoro nemožné zastihnout ji o samotě, a navíc se mu ani nechtělo přijít té svěhlavé dívce na oči. Teď mu větší starosti dělaly jeho vlastní problémy. Otec ho nepotrestal za to, že mu Kňazev unikl a že mu Alex zatajil jeho první proměnu v Silvera, pravého bílého Lunastera, ale Alexovi to bylo nanejvýš podezřelé. Ani z údolí ho zatím nikdo nevyháněl. Možná na něj teď prostě otec neměl čas.

Stříbrovlasá Lunastra teď byla ze všech stran obklopená takovým zájmem, jako by se stala nějakou důležitou osobou. Každé přání jí bylo okamžitě splněno, neustále s ní chtěl mluvit někdo vlivný a důležitý, Médeia a Moneia se od ní nevzdalovaly ani na krok a stály jí za zády jako dvě strážkyně.

Jak se teď asi cítí, říkal si Alex, když pozoroval, jak zachmuřená Celestina rozmlouvá s dalším člověkem, který se pokouší vyzvědět její tajemství. Co asi cítí, když v podstatě přišla o oba rodiče zároveň? A o podporu Asterů. Zůstala sama mezi Lunojasnými. Alexovi jí sice bylo trochu líto, ale stejně si nemohl pomoci a škodolibě se pousmál. Může si za to sama! Nabízel jí podporu, a co ona? Jak ho mohla omámit? Jak se mohl nechat tak napálit? Alex zavrtěl hlavou. Nemůže uvěřit, že byl takový hlupák! No, uvidíme, jak si děvče povede, jestli zvládne projít měsíčním obřadem tady, mezi mlčícími lhostejnými skalami pod studeným černým nebem.

Alexovi začalo být v údolí úzko. Kamenné věže už mu nepřipadaly tak vznešené, spíš v něm vzbuzovaly odpor. Stačilo se podívat na tajemnou bránu Famagusty, a hned si vzpomněl na útěk bílého draka a vlastní bolestnou a ponižující porážku.

Zahloubaný do chmurných myšlenek se čím dál víc vzdaloval od tábora a jeho hněv rostl. Jak je možné, že se ten malý Kňazev proměnil v bílého draka z dávných legend, potomka tří draků, kteří stvořili dvoutvárné země? Ubožák z venkova, který byl vychovaný jako beztvárný. Obyčejný Aster. A najednou je z něj drak!

Musím ho překonat, uvědomil si Alex. Musím být silnější. K čemu by mi jinak byly všechny mé znalosti a dovednosti? Jsem nejlepší mystik na Boloňské akademii, měsíční energie mě poslouchá. Jsem přece Lunojas! Ale Lunasterové dokáží ovládat dvě energie, pomyslel si najednou. Takže jsou minimálně dvakrát silnější.

Alex se ušklíbl, vzpomněl si, jak dokazoval Celestině, že Lunasterové jsou mutanti z pohádek. Jak se tehdy mýlil! Teď už mu bylo jasné, že Lunojasní loví Lunastery z jediného důvodu – protože jsou silnější.

A schválně se jim říká mutanti, aby se jich obyčejní dvoutvární báli a nenáviděli je.

A najednou ji uviděl. Celestina seděla s pokrčenýma nohama na podlouhlém rozbitém kameni a hleděla do dálky na proklaté věže.

Všechna zlost byla rázem pryč. V ten okamžik mu připadala tak osamělá, že měl sto chutí ji ochránit.

Po chvíli zaváhání k ní Alex přistoupil.

„Ahoj.“

Dívka neodpověděla.

„Mohla bys mě alespoň pozdravit. Brzy se společně vrátíme do Boloni.“

„Nechci se s tebou zdravít,“ odpověděla suše Celestina, aniž by se na něj podívala. „Kvůli tobě jsem s otcem neodešla za ty věže. A teď se doopravdy musím vrátit k těm proklatým madam a proklaté měsíční mystice!“

„Není to tvůj otec,“ pronesl opatrně Alex. Nechtěl Celestinu rozčítit a přerušit rozhovor, který už tak začal jako zázrakem, i když se ho trochu dotkla její slova o madam. Jak se chce stát Aurumem, černým Lunasterem, když pořád tak nenávidí Měsíc? „Timur Svjatov není tvůj otec,“ zopakoval.

Dívka ani neotočila hlavu a jen řekla:

„Vidím, že ti nic neunikne.“

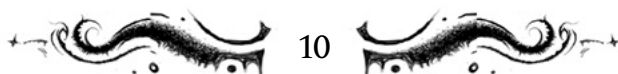
„Věděla jsi, že Kňazev je drak?“

Celestina se ušklíbla a podívala se na něj s až zlomyslným úsměškem.

„Ne. Ale jako první mi došlo, že je Lunaster. Uviděla jsem jeho druhou, zlatou nit, když jsem mu dělala astrální masáž.“

Alex se zamračil. Přece jen měl toho hlupáka utopit v jeskynním jezeře.

„Jestli se staneš drakem...“ začal a pak se odmlčel. Představa, že se i Celestina promění v překrásnou zářící šelmu, ladně máchne

obrovskými křídly a vyletí na noční nebe, zatímco on zůstane na zemi, byla nesnesitelná.

„Víš, že až se poprvé proměním v draka, budu mít obrovskou sílu?“ Celestina nespouštěla oči z kamenné brány. „Madam mluvily o neuvěřitelné energii, s jejíž pomocí se dá tvořit nové, obnovovat staré, bořit i stavět... A on už tu sílu má.“ V jejím hlase zněl špatně skrývaný hněv. Alex v duchu zajásal. Takhle to tedy je. Malý Kňazev už není jeho soupeř. Přesunul se do jiné ligy a stal se nepřítelem stříbrovlasé krásky.

Celestina se najednou k Alexovi prudce otočila.

„Jak se tvůj otec vyrovnal s tím, že bílý Lunaster upláchnul?“ zeptala se se stále stejným zlomyslným úsměškem. „Popravdě mě překvapilo, že tě neposlal domů.“

„Nebudeš tomu věřit, ale mě taky,“ utrousil Alex.

Bylo mu nepříjemné vzpomínat na okamžik své hanby. Otec měl tak zlostný a zuřivý výraz. Alex to Kňazevovi nikdy neodpustí. Nikdy.

„Vždyť přece ty jsi nechal Tima utéct,“ trápila ho dál Celestina. „Hned potom, co jsi nás všechny zradil.“

Alexe to ale nerozhodilo. Zlost byla pryč, zůstala jen hořkost. A nesnesitelná touha jednat. Nechtěl se s Celestinou hádat. Měli teď společného nepřítele, takže by z nich mohli být spojenci.

„Tebe taky Kňazev zradil,“ popíchl ji. „Je teď oblíbeným žákem tvého tatíka, a ty jsi, jak se říká, mimo hru.“

„Timur Svjatov je mocný mystik,“ pronesla Celestina s pohledem upřeným někam skrze Alexe. „Už dříve jsem měla tušení, že je to s mým otcem složitější, než se zdá. Ale teď jsem si jistá, že toho o něm ještě hodně nevím. Mohl by Tima něco naučit.“

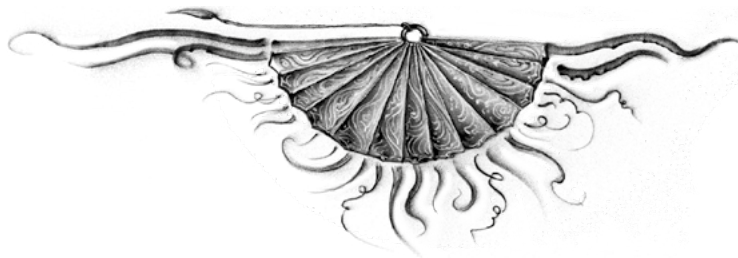
„Jestli to stihne,“ namítl opatrně Alex. „Nic mi do toho samozřejmě není, ale měla by ses od nich držet dál. Kňazeva dříve či později chytí. Musí ti být jasné, že ho nenechají projít po Spálené cestě. Ale tebe čeká uznání a respekt. Tady, mezi Lunojasnými.“

Celestina se sotva postřehnutelně pousmála.

„Stanu se nejmocnějši,“ prohodila a s lehkostí seskočila z kamene. „Stanu se Lunastrou. Ale ne z rozhodnutí Lunojasných nebo Asterů. Ne na přání Josefa, mého otce, nebo dokonce tvého. Ani otčíma. Bude to moje vlastní volba.“

Vrhla na něj pronikavý pohled a bez rozloučení odešla.

Alex se nemohl ubránit obdivu, jak skvělá je to dívka. Musí ji získat. Udělal chybu, že ji podcenil. Celest má na víc, nikdy nebude sedět v kleci a poslouchat příkazy ostatních. Což znamená, že je pro něj ta pravá. Musí být jeho dívka!

2 . kapitola

Brána

*Původ je pro Lunastera nejdůležitější.
Pokud Lunaster nemá původ, nemá nic.
Z Letopisů raných let*

Tim pospíchal po úzké pěšině vedoucí po vysokém horském hřebeni. Všude kolem byly hory, ale ne tak vysoké, a jejich oblé vrcholy vypadaly jako vlny v obřím oceánu, které se zastavily v čase.

Chlapec se s obavami rozhlížel do dálky. Nevěděl, jak se tady ocitl, a to ho čím dál víc znepokojovalo. Ale na kopci před sebou zahlédl stín něčeho obrovského, co vypadalo jako stará pevnost. Tima to tam neodolatelně táhlo, jako by tam mohl objevit něco důležitého, dávno

ztraceného nebo zapomenutého. Měl tušení, jako by to tam na něj čekalo už mnoho let.

Tim podlehl nutkání a prudce se zastavil, zaklonil hlavu a zůstal stát. Ze strany vypadal zvláště – osamělá silueta uprostřed postupně se rozsvěčujících hvězd na tmavnoucí obloze. Vítr lenivě šuměl a příjemně chladil na kůži a Tim si vzpomněl na svůj první let – máchnutí obrovskými křídly jako utkanými ze svitu hvězd a prázdnoty...

Konečně se mu vrátila paměť a ochotně mu nabídla obraz z nedávné minulosti. Stál na širokém placatém kameni, ze kterého byl skvělý výhled na věže a vchod do Famagusty. Jeho učitel a přítel Timur Svjatov zdvihl ruce k nebi a na kůži se mu rozzářily jemné stříbrné obrazce. Vypadalo to, jako by světlo hvězd stékalo dolů v bílých ohnivých kapkách do jeho dlaní a odtud se rozlévalo do vzorů tajné ligatury.

Tim se zhluboka nadechl, nabral do plic čerstvý horský vzduch, pomalu vydechl a pokračoval v cestě. Každý další krok byl lehčí a za krátko už běžel, dělal dlouhé táhlé skoky a užíval si pocit létání. Po chvíli ucítil, že je zase drakem a letí rychleji než vítr na křídlech utkaných z dvoutvárného mystického světla. Akorát že tentokrát se vůbec neproměnil, ale zůstal člověkem.

Stezka se mu pod nohama vinula vzhůru jako had, razila si cestu hustými trnitými keři, které ho šlehaly do nohou, chvíli vedla přes měkký pružný mech, až k velké dvoukřídle bráně stojící přímo uprostřed cesty bez jakýchkoliv zdí nebo plotů. Jako by kdysi patřila k nějakému starému zámku, který se ztratil v čase a prostoru, zmizel a zůstala po něm jenom ta rezavá vrata pokrytá vrstvou stoleté špíny.

Tim přistoupil blíž a pod klenbou brány se rozsvítily pochodně, které ozářily neobvyklý povrch vrat. Vypadala, jako by byla poskládaná z tenkých zakřivených kovových trubek pevně propletených mezi sebou. Na každém křídle se vyjímal zvláštní erb: obrácený zlatý půlměsíc a dvě stříbrné hvězdy nad jeho špičkami. A v něm jako v číši rostl Strom noci obsypaný křišťálovými plody. Erby si byly podobné

jako vejce vejci, jen na tom levém byl kmen a větve stříbrné a listy zlaté, zatímco u pravého to bylo naopak. Erby působily zvláštním dojmem – jasně zářící kov a křišťál na pozadí špinavých rezavých trubek. Nejspíš ta brána strádala dešti a bouřkami stovky let, jenom ty erby očividně před nedávnem někdo vyčistil.

Tim se pokusil bránu obejít, ale nešlo mu to. Bylo to, jako by viděl hologram. Když se ale dotkl studeného rezavého železa, ujistil se, že na dotek působí brána opravdově. Při dalším jeho dotyku začaly z plodů na stromě prskat barevné jiskry.

„Musím projít dovnitř,“ řekl si Tim. Jakmile na to pomyslel, ulevilo se mu a uklidnil se. Jako by ho někdo ujistil, že jedná správně.

S novým elánem silou zatlačil na rezavá vrata, ale bez výsledku, brána se ani nepohnula.

„Jak se jmenuješ?“ uslyšel náhle otázku. Hlas se ozýval jakoby zpovzdálí a zněl odtazité a bezduše. Tim ani nedokázal říct, jestli je to mužský, nebo ženský hlas. „Řekni své pravé jméno, návštěvníku.“

„Tim,“ kdovíproč zašeptal chlapec. „Timofej Kňazev.“

Chvilí počkal a pak znovu zatlačil do vrat. Ani tentokrát se neotevřela. Ale plody na stromech ztmavly, jako by nebyly z křišťálu, ale z tmavého skla. Tim byl zklamán. Možná něco přehlédl. Nějaký tajný zámek...

„Musím projít,“ pronesl zřetelně a tvrdošjně tlačil na vrata. „Pusťte mě dovnitř!“

Někdo očividně Tima slyšel a odpověděl mu: najednou ho něco vymrštilo vzhůru a on jen bezmocně máchal rukama a snažil se udržet rovnováhu, ale bylo to zbytečné. Za okamžik už se vznášel v prostoru a letěl pryč od zvláštní ponuré brány bez zdi. Cítil se sklíčeně a prázdně, jako by se vzdaloval od rodného domu a přitom si uvědomoval, že už se sem možná nikdy nevrátí.

Ale už za okamžik Tim na bránu zapomněl. Řítil se hvězdnou dávkou na opravdové kometě. Stál na jejím obřím ohnivém ocasu, syčícím, třpytivém a plivajícím ohnivé jiskry. Vůbec se nebál, ani ho to

nepřekvapilo, jako by v jeho novém nebo dobře zapomenutém starém životě bylo létání na kometě naprosto přirozené. Pak se ale kometa rozpadla, ohnivé úlomky se rozletěly na všechny strany a Tim začal pomalu padat...

Oheň tiše a klidně praskal.

Nechtělo se mu vstávat. Hlavou se mu mihly útržky snů, cosi bílého, stříbrného, krouticího se... něčí utkvělý pohled... Tim se podíval na svoje ruce – na tlapy s dlouhými zahnutými drápy ve tvaru dýk. Překvapeně otevřel oči.

Nikde nikdo nebyl.

Shodil ze sebe kus hrubé látky, která páchla zatuchlou špínou a sazemi, a s námahou se posadil na tvrdé, nepohodlné posteli. Zmateně si promnul čelo. Co je to za podivné místo? Nejspíš nějaká stará opuštěná budova s hrubými kamennými zdmi a zlámanými židlemi. Na špinavé podlaze se povalovalo nádobí, z vysokého stropu visela na železném špagátu kulatá číše, jejíž okraje se leskly ve světle ohně.

„Tak co, už ses ohřál?“ ozval se známý hlas.

Do pokoje vešel Timur se stohem menších, napůl ohořelých polínek.

„Nebylo snadné je najít,“ svěřil se průzkumník a shodil polínka na zem. „Stromy v okolí jsou staré a suché, ale jako ze železa, nedá se z nich ulomit ani větev. Musel jsem prolézt několik domů a špinavých krbů. Tys mě teda vyděsil,“ pokračoval, zatímco obstarával oheň. „Stálo mě hodně energie, abych tě proměnil... Ale i tak to vystačilo jen na chvíli. Naštěstí se nám podařilo přeletět za mramorové věže a staré město nás vpustilo dál. Nevyšlo to sice tak hezky, jak jsem si vždycky představoval... Tak jak se cítíš?“

Tim se místo odpovědi zamračil. Tělo ho bolelo, jako by celý den skládal cihly.

„Nepamatuju si, jak jsme přistáli,“ přiznal provinile. „Jen takové útržky...“

„Let byl báječný,“ ujistil ho Timur. „A přistání se taky povedlo, udělal jsi salto. Nejspíš zafungovala tvoje sportovní příprava, jak tlumit pád. A pak Silver zmizel a zůstal jsi jen ty v lidské podobě.“

„To mě mrzí,“ zabručel Tim.

„Proč?“ zasmál se pobaveně Timur a najednou se rozveselil. „Na to, že to bylo poprvé, jsi letěl dost dlouho, ani jsem si nemyslel, že to vydržíš. Báł jsem se, že se ti nepodaří dostat se za věže. Jinak bys nocoval u Lunojasných. Ale budeš se muset naučit sám sbírat a rozvíjet energii. Musel jsem ti dát skoro všechnu svou energii, málem mě to stálo život. Sám jsem pak byl několik hodin v bezvědomí.“

Tim přikývl a znovu si promnul čelo. Něco mu stále vrtalo hlavou. Jako by měl něco udělat, ale zapomněł co. Zavrtěl hlavou, aby zahnal rozespalost, a rázně vyskočil z postele. Málem se ale znovu svalil, každá kost a každý sval v těle ho bolely. Proměna v Silvera si očividně vyžádala svou daň.

„Vstávej,“ pobídl ho Timur. „Budeme si muset najít nějaký lepší úkryt. Doufám, že máme pár dní náskok, už jsem nakreslil trn, teď se musíme spolehnout na Josefa, čekám na jeho zpětný signál.“

Tim na průzkumníka nechápavě zíral.

„Takže se tu nezdržíme? Proč jsme sem teda vůbec letěli?“

Timur na něj vrhl překvapený pohled.

„Abychom se ukryli před Lunojasnými, to dá přece rozum. A taky jsem doufal, že nás vpustí do Famagusty. Mám na mysli skutečné starobylé město. Ale bohužel jsme se dostali na jeho rubovou stranu. Jako Silver jsi měl otevřít liščí noru, průchod do minulosti této země. Ale teď je mi jasné, že to nepůjde, dokud neprojdeš výcvikem a nestaneš se skutečným Silverem.“

„A co pro to musím udělat?“ vyskočil okamžitě Tim. „Jsem připraven.“

„Nejdřív musíš nabrat sílu,“ pronesl s úsměvem Timur. „Navíc ještě není ten správný čas. Teď se pojdme raději najíst. A pak by sis měl znovu pospat. Tak za tři hodiny se budeme muset přesunout jinam. Mám

trochu obavy, aby nás nenašli. Celestina má u sebe přeci jen stále astrogir a ten přístroj je vždycky nastavený na mě.“

Snědli po krajíci tmavého chleba s ořechovou pomazánkou a zapili to horkou kávou. Timur ji uvařil na plynovém vařiči, který prozíravě přinesl z předchozího tábora. Po jídle se Tim cítil mnohem lépe a znovu se začal vyptávat:

„A co bílí králíci? Určitě se tady někde schovávají.“ Timur se zamračil.

„Doufám, že se to nedozvíme. Trochu jsem to tu prozkoumal a zatím je všude klid. Domy jsou prázdné, viděl jsem jen malé dravce, kteří nám nijak neublíží. Vypadá to, že jsme se opravdu dostali na rubovou stranu světa. Do odrazu reality, jejího stínu. Hranice je tenká, ale přesto nás na nějaký čas ochrání před králíky i Lunojasy.“

„Opravdu se sem Lunojasní nedostanou?“

„Ne, ale... Teoreticky by se sem mohlo dostat pár odvážlivců stejnou cestou jako já. Mohli by přelézt jednu z věží. To by ale bylo velmi nebezpečné, protože pak bychom se určitě bílým králíkům nevyhnuli.“

„Proč?“ podivil se Tim.

„Myslím, že na věžích je nějaký ochranný systém,“ začal vysvětlovat Timur. „Když se dostaneš za bariéru, realita se změní a bílí králíci se na nás vrhnou jako mûry na světlo. V údolích, která jsem našel, se objevovali zpoza polární záře. Ale byli i na jiných místech, obvykle v nějakém houští, odkud zčistajasna vyskakovali. Jako by tam byly trny, přes které se přemísťují. Proto se musíme mít na pozoru.“

Timur se chmurně ušklíbl, znovu zvedl hrnek s kávou a dvakrát se pořádně napil.

„Ještě že nás ty věže chrání před Lunojasnými,“ pokusil se Tim povzbudit průzkumníka. „Alespoň nám chvíli dají pokoj.“

„Ochrání nás jen do té doby, než Celestina poprvé vzlétne.“ Timurův hlas zněl dutě. Očividně to pro něj bylo nepříjemné téma.

Ale Tima to zaujalo.

„A my uvidíme, jak poletí?“

„Doufám, že ne.“ V průzkumníkově hlase se ozývaly obavy. „Tou dobou už snad budeme daleko odsud.“

„Vy jste přece měl její první let usměrňovat, že ano?“ uhodl neomylně Tim. „Takže jsem obsadil její místo.“

„Time...“ Svjatov se odmlčel a zamyšleně se zahleděl na svého žáka.

Tim okamžitě pochopil důvod jeho rozpaků – průzkumník mu chce něco zatajit. A podle všeho jde o něco důležitého.

„Jestli existuje něco, co bych měl vědět, bude lepší, když se to dozvím hned,“ pronesl rázně chlapec. „A ne, až už bude pozdě.“

„Všechno rozhodne Čas zatmění,“ řekl Timur tiše a sklopil oči. „Jenom jeden drak přejde po legendární Via Combusta, Spálené cestě. Jen jeden z nich rozhodne, kdo bude vládnout světu – Asterové, nebo Lunojasní. A věř mi, že Lunojasní udělají všechno pro to, aby v Čase zatmění zůstal už jen jeden Lunaster.“

„Takže já, nebo Celest?“ zvolal užasle Tim. Timur se hořce ušklíbl.

„Josef si je jistý, že jen ty jsi, Time, ve vážném nebezpečí,“ pronesl průzkumník a pohlédl chlapci zpříma do očí. „Lunojasní na tebe teď doslova uspořádají hon. Bezesporu viděli tvůj let. Každopádně Celest se stane jejich drakem Aurumem, černým Lunasterem. Je to šikovná a chytrá dívka. Určitě je jí jasné, že se jim teď nemůže vzepřít. Navíc nedávné události ukázaly, že jí měsíční mystika vyhovuje.“

„Cožpak je opravdu na jejich straně?“ nemohl uvěřit Tim. „Vždyť byla vždycky taková... Astra.“

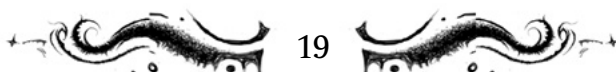
Timur se zčistajasna rozesmál.

„To je pravda. Celestina vždycky milovala hvězdy. Ale nikdy nám neodpustila, že jsme před ní zatajili její spojení s Měsícem. Teď už to chápu. To ale nic nemění na tom, že to byla naše osudová chyba.“

„Chyba?“

Timur přimhouřil oči a podíval se na svého žáka úplně novými očima.

„Pochop...“

Pravdu! Řekni mi pravdu! přemlouval ho v duchu Tim. Znal odpověď a nesnesl pomýšlení, že by mu průzkumník mohl lhát a zatajit mu to nejdůležitější.

Ale Timur ho nezklamal.

„Jsem si jistý, že i na Celestinu bude hon,“ pronesl suše a pođíval se na železnou svítílnu ve tvaru číše, zavěšenou na špinavém zakouřeném stropě. „Josef to přede mnou tají, ale v sázce je příliš mnoho. Jestli se přidá na stranu Lunojasných, Asterové nebudou sedět se složenými rukama...“

Timur nedopověděl myšlenku, ale Tim všemu dokonale rozuměl. Jeden z nich musí zemřít. A oba mají s Celest vyrovnané šance.

„Co můžeme dělat?“ zeptal se bezradně. „Jak ji zachráníme?“

Timur překvapeně povytáhl obočí, ale rázem klesl na myšli.

„Nevím, Time, koho zachránit a jestli vůbec,“ pronesl průzkumník a odvrátil pohled. „Zatím to nevím...“

Svjatov se zahleděl do ohně a nadlouho se odmlčel. Oheň se rozhořel a trochu kouřil. Dým zakrátko zaplnil celou místnost, ale alespoň se udělalo teplo.

Tim nechtěl svého učitele vyrušovat z chmurných myšlenek, i když by se rád zeptal, na čí straně stojí. Jestli se bude muset rozhodnout mezi Timem a vlastní dcerou, na čí stranu se přikloní?

S těmito smutnými úvahami Tim znovu usnul, únava ho přemohla. Neviděl, jak Timur vyšel ven, zachmuřeně se rozhlížel po okolí a stál tam tak celé hodiny.

3. kapitola

Měsíční bitva

*Čelý svět je složen z bílé a černé.
A energie světa ze zlaté a stříbrné.
Z Letopisů raných let*

Nad městem se skláněl úplněk a jasně osvětloval noční svět rozdělený na dvě části. Dole v ulicích slabě blikaly lampy, čtvercová světla oken jedno po druhém zhasínala a chodníky a kanály prostoupila černota. A nahoře nad střechami ožíval jiný svět. Mystický svět plný měsíční magie nepřístupný beztvárným.

Celestina stála na vrcholu obrovské kopule uprostřed kamenného květu korunujícího budovu benátského paláce madam. Obličej jí

osvětlovalo měkké měsíční světlo a na štíhlých pažích vztyčených k nebi se jí kroutily zlaté pramínky měsíční energie a splétaly se do vzorů tajné ligatury. Temnota noci se tiše a nepostřehnutelně vznášela a zastíňovala vzdálená světla hvězd, která se v tu chvíli zdála slabá a matná, neschopná konkurovat velkému žlutookému dravci...

Celestina překypovala štěstím, opájela se vlastní silou, dvoutvárná energie přetékala přes okraj. Na zápěstích jí zářily zlatý a stříbrný náramek, ale energii čerpal jen zlatý. Avšak stříbrný byl zásoben energií dostatečně. Timur Svjatov se zavčas postaral, aby dcera mohla kdykoliv používat hvězdnou mystiku. Vzpomínka na otce ji na moment zabořila, ale Celestina nepříjemné a zbytečné myšlenky okamžitě zahнала. Bere si teď to, co jí odpírali, objevuje svoji druhou stránku.

„Měsíc ti dá nebývalou sílu,“ zašeptal jí v hlavě Médein hlas jako vánek. „Získáš moc nad přírodou, budeš moct zvednout vlnu, rozbít kámen, rozdělat nebo uhasit oheň. Zkrotit vítr vanoucí mezi hvězdami a přinutit ho, aby ti sloužil.“

Celestina madam poslouchala, ale znovu si vzpomněla, že i otec jí říkal to samé, akorát o hvězdách. *Hvězdy ti dají moc. Země podléhá jejich energii, protože cítí jejich sílu, jejich přibuznost s naším Sluncem, jejich neuvěřitelnou moc. Nám Asterům se voda, země, oheň i vítr podřizují ochotněji než Lunojasným.*

Médeia měla černé vlasy stažené do obyčejného culíku stejně jako bělovlasá Moneia. I oblečení obou madam bylo prosté. Jednoduché tuniky a kalhoty z měkké splývavé látky podobné tenké pavučině jejich černých křídel. Celestina dostala na vyučování stejný oděv, jen bílý – oděv bílého mystika.

Také madam čerpaly energii, ale šlo jim to mnohem rychleji. Obě zcela obklopovala zlatá záře a na jejich téměř beztlížných křídlech se třpytily zlaté kapky odrážející měsíční světlo. Při pohledu na Médeiu a Moneiu si Celestina přála mít taky taková úžasná křídla a ani proces proměny už jí nepřipadal tak odporný a děsivý. Ale madam jí vysvětlili-

ly, že Lunasterové nemohou mít taková měsíční křídla. Jejich úděl je vždy uprostřed mezi Měsícem a hvězdami.

„Víš přece, že celá dvoutvárná mystika se skládá z met – cviků v ovládnutí energie,“ poučovala ji Médeia. „Teď se naučíme základní bojové mety odrazu a pohlcení. Začneme mojí oblíbenou metou – Ocasem zmije.“ Madam si zastrčila tenký pramínek vlasů, který se uvolnil z jejího dokonalého účesu, za ucho. „Připrav se. Seskup měsíční energii do pevné spirály a namiř ji na mě. Zaútoč.“

Celestina nevědomky vypadla z rytmu, ruce se jí zachvěly a proud energie se porušil. Zaútočit na madam? Co je to za novinky...

Ale už za okamžik se znovu soustředila, nabrala do dlaní další zlaté světlo, svinula ho do pevného provazu, omotala silnými kroužky, zamířila a chladnokrevně ho hodila Médeii přímo do srdce. Celestina netrvalo déle než sekundu, ale madam bez potíží její útok odrazila a najednou hbitě namířila zlatou spirálu na Moneiu.

Celestina čekala, že se bělovlasá madam také zaštití, ale k jejímu údivu energetická spirála vstoupila do Moneina těla a pohasla. Madam se ani nepohnula.

„Znovu!“ zavelela Médeia.

Celestina vrhala jednu spirálu za druhou, Médeia je obratně přeměrovala na Moneiu a ta je s neochvějným úsměvem všechny pohlcovovala.

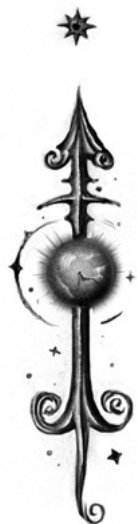
„A teď se dívej.“

Moneia se zhluboka nadechla, roztočila se na místě jako při tanci a ligatura na jejích pažích se oslnivě rozzářila jako zlato. Několikrát mávla rukama a do nebe vytryskl mohutný proud bílého plamene.

„Moneia pohltila všechnu tvou energii,“ vysvětlovala Médeia. „Teď pracuje jako černý mystik. Kdyby Moneia namířila ohnivý proud na dům, shořel by na popel. Rozumíš? Jde o to, že pomocí pohlcení energie můžeš jen bořit. Ale tvořit musíš sama, pomocí své vlastní energie. Takový je zákon přírody.“

„Musíš si vybrat,“ dodala Moneia, „co bude tvou prioritou.“

„Ale já bych se chtěla naučit černou i bílou mystiku,“ pohodila neoblomně hlavou Celestina. „Jak mám vědět, co se mi bude hodit víc?“

Médeia i Moneia svorně protáhly obličeje, jako by byly jeden celek. Madam vždycky jednaly velmi harmonicky a Celestina se často přistihla při myšlence, že by ráda viděla, jak bojují doopravdy. Určitě kolem nich šlehaají blesky.

„Pokud se staneš Aurumem, černým Lunasterem, musíš se naučit sebeobraně.“ Médeia vrhla na svěřenkyni přísný pohled. „Obzvlášť jestli se ukáže, že je ten mladý Aster skutečně bílý drak.“

„Takže je to teď můj nepřítel?“ neodpustila si otázku Celestina. „Musím ho porazit?“

„Jestli projde výcvikem, zaútočí na tebe sám jako první. Tvým úkolem je dobře se na to připravit.“

V Médeině ruce se objevila nějaká zvláštní věc. Dlouhá tyč, na jejímž jednom konci se blýskal ostrý hrot a na druhém zrcadlo.

„Seznam se s hlavní zbraní černých mystiků,“ zvolala slavnostně madam. „To je millo, univerzální varianta, dalo by se říct, že je moderní. Moneio?“

V Moneiných rukou se objevilo oválné zrcadlo na dlouhé rukojeti a ve stříbrném rámu vykládaném drahokamy. Vypadalo jako nějaká starožitnost. Celestina se zájmem přimhouřila oči. Podobná zrcadla už viděla v Domě Záře a věděla, jak fungují. Ovšem to, že je zrcadlo hlavní zbraní černých mystiků, slyšela poprvé.

„To je starožitné zrcadlové kopí millo,“ vysvětlila Médeia a zlehka jím opsala osmičku. „Jmenuje se tak proto, že je vyrobené z dokonale opracovaného milénia, kovu z dvoutvárných údolí. Ty už víš, že můžeš pohltnout cizí energii, stejně jako to udělala Moneia, a pak ji použít, i když jen k boření nebo k útoku. Ostří slouží k útoku, s jeho pomocí můžeš namířit pohlčenou energii. A zrcadlo je potřeba k odražení energie, kterou pošle někdo na tebe.“

„V současném světě se millo nesmí používat,“ pokračovala Moneia. „Ale kdysi bez něj žádný vážený mystik nevyšel z domu ani na krok.“

S jeho pomocí můžeš prorazit jakoukoliv energetickou bariéru, zrušit pavučinu mrákot, zničit kohokoliv, kdo ti bude stát v cestě.“

„Vyzkoušej si, jak funguje. Uchop ho uprostřed, je skvěle vyvážené.“

Médeia podala zbraň Celestině. Rukojeť špičatého kopí byla teplá a ostří štíplavě ledové. Celestina si prohlížela zrcadlo na jeho konci, když vtom v něm spatřila svůj obličej – ale ne takový, jakým byl ve skutečnosti, ale zlostný a napjatý.

„Kdepak! Nikdy se na sebe v millu nedívej, jinak si ublížíš!“ varovala ji Médeia. „Nezapomeň, že je to zbraň vytvořená k odrážení cizí energie.“

Celestina se asi hodinu učila otáčet kopím a odrážet zrcadlem mystické útoky Moneie. Médeia je pozorovala s rukama složenýma na hrudi.

Zanedlouho se Celestina cítila naprosto zničená – sebeobrana ji stála spoustu energie. Děsila ji myšlenka, že teď bude muset znovu vrhat zlaté spirály, a přitom už jí nezůstávají skoro žádné síly. Nedávná euforie z opojení měsíční mystikou byla ta tam a vystřídala ji únava.

„Mohla bych si odpočinout?“ poprosila po chvílce. Z neustálého točení kopím už necítila ruce ani záda.

Ale pro Médeiu ještě lekce neskončila.

„Teď budeš odrážet moji energii,“ řekla jí, „a přesměrovávat ji na někoho jiného. Budeme potřebovat nějaké pomocníky. Zavolej někoho ze studentů akademie,“ požádala Moneiu, „někoho šikovného.“

Jakmile to Médeia vyslovila, kolem Celestiny zhoustly stíny a za krátko uviděla asi deset dívek a chlapců. Všichni měli sportovní úbor mystiků, široký a volný z tenké bílé látky.

„Vaším úkolem je udělat Celestině znamení zlatou barvou,“ začala vysvětlovat Médeia. „A tvým,“ podívala se na Celestinu, „odrazit papsky tajné ligatury. Nesmíš ale použít svoji energii. Beztak ti žádná nezůstala, že je to tak?“

„My se budeme dívat,“ dodala Moneia. A obě madam poodléty stranou.

Celestina bedlivě sledovala protivníky a čekala, který začne. Kuponu mezi studenty poznala zrzavou Maxi, sestru Alexova nejlepšího kamaráda Ilji. Dívka zaútočila jako první. Vyslala zlatou nit, podobnou chapadlu nějaké příšery. Celestina ji minula zrcadlem a sotva stáhla uskočit stranou. Ostatní se inspirovali Maxiiným úspěchem a také začali posílat své energetické útvary. Někdo poslal hrst jisker, jiný zase ohnivý květ, hada s otevřenou tlamou, řetěz stočený do spirály. Vypadalo to, že se studenti chtějí blýsknout před takovými vážnými učitelkami. Celestina úspěšně odrazila všechny, ale nevšimla si chomáče dlouhých vláken, který vypadal jako chobotnice, a ten se jí rozprskl po celé pravé noze.

„V opravdovém boji bys právě přišla o nohu,“ okomentovala to Médeia.

Celestina se rozzlobila. Sevřela millo v ruce pevněji, chytila dlouhou zlatou stuhu, kterou na ni opět vyslala zrzavá Maxi, a namířila ji na kluka s chobotnicí. Ten se snažil vyhnout, ale neúspěšně. Konec stuhu ho trefil do ramene, a to se rozzářilo. V tom okamžiku se chlapec rozplynul.

Celestině došlo, v čem tkví její úkol. Musí je všechny vybit.

Asi za půl hodiny se jí podařilo trefit zlatem všechny kromě Maxi, k velkému překvapení obou dívek. Nakonec se ale i jí objevila zlatá tečka přímo na čele a Maxi zmizela.

Madam přistoupily blíž, ale Celestině už bylo jedno, co jí řeknou. Sotva dýchala a přála si jediné: aby ji propustily.

„Až se staneš skutečnou Lunastrou, nebudeš millo potřebovat,“ řekla jí Médeia. „Černý drak má zrcadlové kopí, které mu slouží k odražení cizí energie, na svém ocasu.“

„A z tlamy chrlí proudy bílého ohně – čisté vesmírné energie,“ dodala Moneia. „Budeš schopná bořit hory! Zatím ale každý den trénuj s millem, ráno i večer. Až přijdeš domů, bude na tebe kopí čekat ve tvém pokoji. A vezmi si tohle.“ Podala Celestině malé oválné zrcadlo ve zlatém rámu s dlouhou rukojetí.

„Cvič s ním, kdykoliv budeš mít volnou chvíli,“ poručila jí Médeia. „Zrcadlo je nastavené na obyčejné odrazy. Požádám Alexandra, aby s tebou trénoval.“ Celestina se snažila zachovat chladnou tvář. Takže nakonec ji zase bude hlídat Volkov. No dobře.

„A teď můžeš jít,“ svolila konečně Médeia.

Celestina se uklonila a málem se neovládla a skočila ze střechy rovnou dolů jako Lunastra, ale nakonec se překonala a odešla pomalu a způsobně po schodech. Ať si nemyslí, že je úplně vyčerpaná.

U mramorového schodiště do paláce se pohupovala gondola a vedle ní stál Alex. V košili a elegantních kalhotách vypadal, jako by se chystal vzít Celestinu do luxusní restaurace, a ne ji jen doprovodit domů.

Ani nepředstírala údiv. Poté, co se osprchovala a převlékla, se navíc cítila mnohem lépe.

A Alex jí sám vše začal vysvětlovat:

„Dostal jsem za úkol, abych tě nějakou dobu všude doprovázel.“ Pomohl Celestině nastoupit do loďky, dal znamení gondoliérovi, že můžou vyplout, a pokračoval: „Vybrali mě, protože nevěděli, koho jiného tímto úkolem pověřit. Protože nikomu nedůvěřuješ... Včetně mě, koneckonců.“

Celestina neurčitě pohodila hlavou.

„Mně to nevadí. Lepší ty než nějaký trouba z akademie.“

„I tak děkuju.“ Alex se pokusil zatvářit ublíženě, ale moc se mu to nepodařilo. „Navíc máš pravdu, lepšího než mě stejně nenajdeš.“

Celestina vyprskla smíchy – to je teda podařený vtip. Alex se nicméně tvářil vážně.

„Takže se teď budeš všude tahat za mnou?“

„Mám tě doprovázet na hodiny jako váženého hosta. A taky se ti mám postarat o zábavu, aby ses u nás nezačala nudit.“

Na chvíli se odmlčel. Celestina si musela přiznat, že nedokáže ustát jeho pohled. Byl příliš výmluvný. Jakou zábavu má asi na mysli?

„Mimochodem, jaká byla hodina?“ Alex vrhl zvědavý pohled na její

ruce, na kterých se stále vyjímal zlatý vzor tajné ligatury. „Bohužel jsem ji prošvihl,“ dodal.

Celestina pokrčila rameny.

„Nepřišel jsi o nic zvláštního. Madam vyprávěly o pohlcení a odrazech... Naučily mě zacházet s millem. Je to zvláštní.“

„Co je zvláštní?“

„Že obyčejné zrcadlo může dělat takové věci.“

„Není obyčejné. Je z milénia. Používají ho na všechno. Podívej,“ vytáhl z kapsy u bundy mobilní telefon. Na tapetě se vyjímal zlatý vlk vyjící na Měsíc.

V dolní části displeje se náhle rozsvítila planeta – někdo se s Alexem pokoušel spojit. Alex přejel po planetě prstem, a ta zmizela. Potom mobil otočil. Na druhé straně bylo zrcadlo.

„Kryt z milénia,“ vysvětlil Alex. „Vrstva je tenká, ale spolehlivá. Kdybych se zapletl do nějaké rvačky, zrcadlo, nebo spíš millo, odrazí jakýkoliv energetický útok, i kdyby to byl bolid nebo kometa.“

Celestininy fialkové oči se zablýskly stříbrnými plamínky. Vzpomněla si na jejich první souboj kvůli Timovi. A jak Alex tehdy bez problémů rozbíjel její disky. Takže on měl v kapse zrcadlový odražeč. Rozhodla se, že u sebe taky bude vždycky nosit zrcadlo. Alex má pravdu, jeden nikdy neví, kdy se bude hodit.

„Nechceš se připojit k našim?“ zeptal se najednou. „Sedí v kavárně, prý se tam chystá nějaký koncert. Právě mi volal Ilja.“

Celestina se ušklíbla. Bude mu muset vysvětlit, jak se věci mají.

„Alexi... Můžeš si říkat, co chceš, ale stejně jsi mě podvedl, těžko můžeme být přátelé.“

„Ty jsi mě taky podvedla,“ namítl Alex a usmál se, jako by se nechumelilo. „Využila jsi mě stejně jako malého Tima. Ale mně to bylo hnedka jasné a jemu mimochodem taky.“

Alexův pohled byl mrazivý, nejspíš si vzpomněl na bílého draka nad mramorovými věžemi. Celestina se kousla do rtu. Doopravdy, co od něj může chtít? Alex má pravdu, oklamala ho, aby se mohla setkat

s otcem. Tak proč je na něj tak našťvaná? Alex se zachoval stejně jako ona... pouze z jiného důvodu.

„Stejně je to zvláštní,“ pronesla pomalu. „Budu k tobě upřímná, nejsem na vaší straně. Alespoň zatím ne. Nemyslím si, že bychom se měli nějak víc přátelit.“

Alex se zeširoka usmál.

„Nechtěl jsem tě podvést,“ pronesl naléhavě. „Ale nechci klamat ani svého otce. Je pro mě vším. Nikdy ho nezahládím.“

Celestina mimoděk sklopila oči.

Alex se trefil do černého, ať už záměrně, nebo náhodou. Pro svého otce byla i ona schopná čehokoliv. Možná není její vlastní, ale vychoval ji. Timur Svjatov byl dobrý otec a Celestina věděla, že ji vždycky považoval za vlastní a tak to i zůstane.

Akorát Tim... Srdce se jí znovu sevřelo bolestí. Usídlila se v něm žárlivost.

Tim je s jejím tátou, teď je jeho žákem. Přeletěli spolu přes mramorové věže a to znamená, že otec teď pro svého žáka udělá ledacos. A Celestina zůstala tady, u Lunojasných.

Lodka tiše a ladně klouzala po vodě jako po měkkém černém sametu bohatě posetém zlatými jiskrami. Na obloze se matně třpytily stříbrné hvězdy a z dálky na ni nesměle mrkaly. Celestina si najednou vzpomněla, že jejich zář sem proniká ze vzdálené minulosti. Dívá se na světy, které už neexistují. Svět, který teď vidí, se zrodil ještě v dobách Raného světa před mnoha, mnoha lety. Paměť předků, která stále dává energii svým potomkům – synům a dcerám hvězd, Asterům.

„Tak dobře, pojďme do kavárny,“ svolila. „Mám hrozný hlad.“ Alex se usmál a řekl něco italsky gondoliérovi – nejspíš adresu.

„Mimochodem, dneska na mojí hodině byla tvoje dívka,“ popíchla Alexe Celestina. „Iljova sestra Maxi.“

Alex si okázale povzdechl.

„Nemáš se čeho bát, není to moje holka. Jsem úplně svobodný.“

